Ч. 19 (11.273). Львів, пятниця 27. січня 1928 Оплачено ряфалт. карінцево готівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голляндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Рекорд.

Львів, 26. січня 1928.

Травневий переворот у Варшаві заініціював завзяту боротьбу з партіями і партійництвом. А що представником неї „суспільної недуги" був сойм, то та боротьба перш усього проявилася в поборюванні сойму, в підриванні його поваги і значіння, в зведенні його функцій до ухвалення для уряду повновластей. Колиж це сталося, офіціяльні і зближені до них чинники вийшли з резерви. Обмежавши „діяльність" законодатних установ до відкривання і негайного закривання сесій, уряд замкнувся в чотирьох стінах президентських декретів й адміністраційних розпорядків — так, немов би паперовими декретами і розпорядками можна булоб обхопити всю всебічність і ріжнородність життя, його потреб і вимог, світ ідей і змагань. Зате офіціяльні і півофіціяльні чинники повели рішучу боротьбу з партіями і партійництвом, думаючи в той спосіб угрунтувати свою владу на довшу мету, позбуваючись конкуренції.

Більшовики, змагаючи до „соціялістичного ладу" шляхом соціялістичної нівеляції, поборюють суспільні кляси, розкладають, розсолюють поодинокі суспільні верстви. Так діється в добі закріплювання влади, утверджування диктатури. Аналогічний процес, хоч на іншому підкладі, на іншій основі, переводять і небільшовицькі диктатори. Вони нищать, розкладають партії, як виразників неприйнятливого для диктаторських адептів світогляду, як означену величину суспільних вартостей. Але з моментом, коли приходиться будувати, творити, рахуватися з вимогами життя, наступають поворотні хвилі. Більшовики в практиці ацілюють суспільні верстви, самі творять кляси (Неп, опертя на середняках і залицяння до заможного селянства), а міщанські диктатори творять „свої" партії.

Цей процес припливу і відпливу в суспільно-політичному морі відбувся теж і в Польщі. Тільки з тою ріжницею, що старі партії не згинули, не пропали; лише деякі з них приослабли, роздвоїлися, підірвані процесом безпартійного партійництва. Висловом цього своєрідного процесу, посереднього між диктатурою лівою (комуністичною) і правою (фашистівською), є широкий, розтяжний фронт партійництва в сучасній Польщі. І це сталося в добі боротьби з партіями і партійництвом. Доказом цього є зголошення 33 державних лист до сойму (з пропущенням 9-ки) і 21 лист до сенату. Є це без сумніву рекорд у розвитку партійництва, є це карикатури розвитку громадянства, є це вислів протилежний до намірів „реформаторів".

Серед тих 33 лист маємо 19 польських, 6 українських, 6 жидівських, 1 бльоку непольських народів і 1 руську (російску). Однак кількість лист ще не вичерпує кількости партій. Навпаки, в поодинокі бльоки входить по кілька або й кільканадцять партій, часто соціяльно і національно ріжних, як напр. в „Бльок співпраці з урядом" або у бльок непольських народів. Таких бльоків маємо вісім, а саме: Безпартійний бльок співпраці з урядом (число листи 1), Бльок непольських народів (18), Нар.-державний бльок праці (21), Виборчий Бльок українських соціялістичних селянських робітничих партій (22), Бльок католицько-народовий (24), Польський католицький бльок польського людового сторонництва Пяст і христ. демократії (25), Український виборчий бльок селянських робітників і працюючої інтелігенції „За Землю і Волю" (28) і Загально-жидівський національний виборчий бльок до сойму і сенату (33). Коли приняти, що в кожний бльок у пересічі входить по три партії, то доведеться підвисшити число партій 16 схованими в бльоках партіями, отже до числа 49. Крім того деякі листи, хоч і виступають під суцільною назвою (як напр. ППС), по суті є виборчими бльоками. Правда, серед виставлених лист деякі з них є фіктивні. Особливо торкається це лист комуністичної партії, яка з огляду на згадкове становище уряду хоче в той спосіб утриматися на поверхні виборів. Ці фіктивні партії невтралізують інші партійні угрупування, обняті бльоками або й суцільними листами. Таким чином не переборщимо, коли скажемо, що у виборах до польського сойму бере участь кругло 50 політичних партій. Але на цьому не кінчається цей предовгий ланцюг. Реєстр державних лист уже замкнений, але список окружних лист іще відкритий. Не виключене, що деякі партії, які не вспіли „зорганізуватися" до 25. січня, „зорганізуються" до 3. лютого і зголосяться до поділу виборчої добичі.

У виборах 1922 р. було зголошених 21 державних лист до сойму, а до кінця виборчої акції витримало на становищі — тільки 19. Тепер же маємо 33 державних лист з 50 партіями, а реєстр їх ще незамкнений. За пять літ, а особливо за останніх півтора року (від травневого перевороту) великий „поступ". В добі боротьби з партіями і партійництвом справді нечуваний рекорд.

Артистична кнайпа у Львові.

Всі ми відчували її недостачу. Від часів, коли зникло старе „Пекелко", а відтак каварня „Штука" і „Шнайдера" брацтво Аполліна, розпорошене у Львові не мало такої пристані, відки можна би „плисти по океані алькоголю у захистний острів". І нарешті є, стоїть твердо і кожний без вступу може її оглядати. Стара фірма М. АТЛЯСА в Ринку, що має такі самі добрі традиції як і горілки, власного виробу, при своїй кімнатці до снідань, що памятає ще добрі традиції короля Цьолшка, вимайструвала три нові кімнатки з виразною тенденцією створити з неї артистичну кнайпу в якнайкращому стилю. Подбав за те арт.-маляр проф. Антін Процайлович, якому передали зайнятись малюнком стін і обстановкою. Старий лев декоративного мистецтва, відомий із своїх славних праць у всій Польщі створив колірову казку, повну гармонії та інтимного настрою. А що люди люблять страшенно казки, тому певно тиснутисьмуть „дверима та вікнами", щоби побачити щось, чого Львів досі не мав. У неділю відсвяткували відкриття нашої алькогольно-мистецької станиці. Гостинні господарі приймали величньо гурт осіб із урядових кол, інтелєктуальних і артистичних. Зайве додавати, що чимало гостей мусіло на другий день звернутись за поміччю до „Комітету для залитих".

Перед виборами.

На фронті передвиборчої кирині.

Україні Схільної Галичини беруть участь у виборах до польських законодатних установ перший раз. Здавалось би, що цей перший виборчий акт до польських законодатних установ повинні вони перевести згідно, солідарно та гідно. Здавалось би, що така мета як здобуття умандатованого і до того на основі польського обовязуючого виборчого закону умандатованого національного представництва наших західних земель повинна скупчити усіх в одну нерозривну, сильно внутрі національним цементом спосну фалангу. Здавалось би, що всім синам нашої безталанної Батьківщини мусить присвічувати при тих виборах великий ще в старовину девіз: lex patriae suprema lex. Здавалось, думалось і припускалось, що так воно буде. Здавалось, що погодяться між собою всі національні українські партії, здавалось, що підпорядкують всі свої партійні амбіції найвищому імперативові нації, здавалось, що зліквідують в імя національної перемоги всі взаїмні упередження, хвилево бодай забудуть за ненависть і гризню та дадуть послух голосові одної української крови, що вимагає від усіх в імя біольогічних законів єдности в боротьбі. На жаль, сподівання і рахунки не здійснились. Партії пішли до виборів окремо. І будуть себе взаїмно поборювати, взаїмно зідати серед виборчої курави замісць одною лавою йти проти зовнішнього противника, який цими виборчими герцями українських партій тільки радіє. Важко погодитися з таким станом, коли мова про партії. Та далеко важче, далеко болючіше бачити як навіть не партії (що все-ж мають точно спрецизовані політичні програми та випливаючі з них виборчі гасла), а й поодинокі гуртки та котерійки і навіть — не найстрашніше! — деякі невідповідальні одиниці роблять виборчу політику на власну руку, не дають стриму своїм анархічним інстинктам та добиваються за всяку ціну мандатів.

Вони то підшиваються під усякі існуючі й неіснуючі партії, то видають себе за безпартійних (партії, мовляв, за тісні для таких отаманчиків!) та ллуть між нарід, щоби ширити розбрат, розпорошувати сили, сіяти зневіру, словом руйнувати та валити все, що моглоб забезпечити нашу перемогу при тих виборах. Для них нарідні, що буйним цвітом розрослася в отсій отаманщині духові, заступає їм уповні потребу консолідації національних сил. Ясну, точно спрецизовану політичну ідеольогію, що накладалаб на них обовязки, заступає їм власне „я". Воно в них протиставиться колективам, писаним програмам, громаді та цілому народові. Воно понад усе! Вони „Індивідуальности", що не вміщуються уже ні в рамцях національних консолідаційних змагань, ні в рамцях національної традиції, ні в рамцях звичайної простої льогіки. Це Довкіпоти „наполеончиківства" не „наполеонізму", це словом національні руїнники, отаманчики.

Таких понадпартійних чи безпартійних „величин" по деяких виборчих округах немало. Там виступають вони перед виборцями навіть як національні мученики, як жертви, яким належиться за „муки" рекомпенсата у виді посольського мандату до… польського сойму. Звати їх по імени? Хіба не треба! Якщо вони будуть це читати, або як схочуть читати, то зрозуміють, що до них це відноситься. А як схочуть, то поробать з того відповідні висновки. Якщо ні, то назвемо їх тоді для увіковічнення, для передачі поколінням їх імен та прізвищ. Чуємо про них вже давно, що входять навіть у переговори з поодинокими партіями на місцях, що висувають ультімати в роді таких, щоби своїх особистих (не політичних) противників, але при тому здекларованих партайманів умертвлювати в громадянському життю, не кажучи вже про політичне. Приймають оферти від „лівих" партій, щоби потім від них прилюдно відрікатися знова-же на те, щоби повернути до „безпартійности". Нарешті торжественно зрікаються кандидатури, але знов на те, щоби себе дати висунути на кандидатську листу від тих, яких вони вчора зрікалися і відцекувалися.

Вони, мовляв, не хочуть, але нарід хоче! Аранжують у тій ціли віча, підготовляють їх так штучно, щоби без їх присутности мовляв, нарід таки їх примусив кандидувати. Словом „мученики", „Страдали" досі за народню справу, а від тепер „страдають" від народу, що не дає їм спокою. Але це знов тільки тому, щоби опісля, перебувши з болем чергове насильство на них (але насильство вдячне бо приняте від народу!), з тим більшою насолодою „віддати всі свої сили" для добра тогож таки „неподячного" народу, але вже при посіданні мандату. Ось до чого доходять деякі „націоналісти" на місцях і то навіть у найбільше загрожених для нас виборчих округах. Самозрозуміле, що з проявами такого анархізму треба звести з нас безпощадну боротьбу. Від неї не відкажемось ніколи і ми.

Ще про наше візантійство.

I.

Порушена п. В. Панейком справа нашого візантійства на сторінках „Діла" в статті з дня 7. січня 1928 р. гідна дійсно більшої уваги і тому не від речи буде виміна гадок на тему, яка, як слушно завважує автор, вяжеться тісно з формуванням духово-культурних проявів нашої Батьківщини.

Підходячи з іншої точки погляду, а саме з історично-органічного, до нашої теми, я дозволяю собі висловити дещо відмінні погляди на питання повстання й ділання візантійської культури на українських землях. При тому зазначую рівночасно, що вичерпання цеї теми в короткій статті є неможливе й немислиме*).

II

Вплив візантійської духової культури мав безперечно свої позитивні й негативні сторони. Одначе ніяк не можна зачислити до негативних сторін візантійської культури ширення духа анархії і розкладу.

Як відомо візантійська культура сформулувалася в добі Юстиніяна на основах чисто римських і від заходу перейняла цілу свою теократичню-абсолютистичну державно-полі-

*) Питання ці є вже частинно порушені, а саме в розвідках: „Byzantinische Denkmäler auf dem Gebiet der Ukraine". Jahrbücher f. Kulturgeschichte der Slaven. N. F. Band I i. Heft II. 1927 i „Travaniens der Sophienkirche in Kiew und der Erlöserkathedrale in Czernyhiw". Belvedere 1929 і в „Старій Україні", 1925. VII—X.

тичну систему. Отже вже в самих початках візантійської імперії, яка була тільки перенесенням римської імперії на схід — про дух анархії та розкладовости говорити не можна. Те саме відноситься до віків X. до XIII., себто до часів, на які припадає експанзія візантійської культури та цивілізації на наших землях. Навпаки — думаю, що це річ історично неоспорима, що дух державного автократизму з домішкою теократизму, дисциплінуючий вплив східної церкви, переємниці цих-же самих прикмет західної церкви, відбився дуже позитивно на сформуванню нашої Княжої Держави. Без цього впливу тяжко взагалі собі подумати сотворення першої русько-київської Держави.

Коли натомісць говорити про анархію, то вона була радше племінним проявом тих полукочових племен, які тоді нашу землю замешкували, а яких до організаційних вищих державних форм примусили з одного боку своїм збройним завоюванням північні варяги, з другого боку ними перенята стара візантійська культура. Отже з норманськo-варяжського завоювання і з візантійської культури випливає у нас не анархія, не розклад, а навпаки — **дисципліноване організування й уняття в залізні кліщі держави й церкви полукочових мешканців нашої Землі, які самі не зуміли витворити у себе зорганізованих державних форм.**

Але до здисциплінування релігійно-духового життя наших предків причинилася без сумніву найбільше своїм впливом візантійська духова культура. Усунення поганського „язичества" і многовірства на нашій території — це саме заслуга нової візантійської духової культури.

III.

Були й негативні сторони впливу візантійської культури. Пробиваються вони в певнім нахилі до теократизму, який звязував та узалежнював церкву від держави.

„Коли релігія накидається завойованим силою завойовників, то тоді не релігія служить опорою державі, а навпаки: держава служить опорою релігії. Іншими словами: держава не вростає тоді органічно в місцеву національну культуру, в місцеве обеднане церквою громадянство, а прищеплює місцевим масам механічно свою культуру і слабу організацію громадянства виищує сильнішою організацією держави. Повну залежність влади духовної від влади світської бачимо в таких випадках взагалі, а в нашій Київській Державі зокрема. Тому проти татарського напору наші київські князі не потрафили зорганізувати свого рода хрестоносного походу; вони не змогли використати для боротьби за державу всіх культурних, духовних і моральних сил цілого громадянства, цілої нації, бо це християнство було механічно накинуте цим масам державою".

Так характеризує незвичайно повчаюча студія Вячеслава Липинського п. з. „Релігія й Церква в історії України" негативну сторону впливу візантійського теократизму, появи, яка привела рівнож до упадку саму візантійську імперію.

Причина витворення того теократичного устрою у Візантії лежить між іншим і в тому, що ядра погансько-римської держави християнська релігія не зуміла зовсім засимілювати. Не витворилася тут рівновага між владою церковною і світською, а навпаки — церковна влада підпала під вплив влади візантійських імператорів. Процес противний, як у західній Европі, де духовна влада в наслідок упадку світської влади мала перевагу.

Але ця негативна сторона візантійства всеж таки не переважає над тою **позитивною ролею**, яку в кінцевім результаті сповнила експанзія візантійської духової культури на наших землях.

„По упадку Держави Київської місцева православна церква хоч трохи унезалежнилася від влади світської і в той спосіб наблизилась до мас та збільшила свій авторитет моральний, духовий — свою здатність творити органічну культуру, здатність організувати громадянство" — зауважує далі В. Липинський.

І дійсно з тої вже не механічно прищепленої, а місцево засимільованої візантійсько-східної духової культури виростають органічні основи наших уже місцево-національних державних формацій: Галицько-Волинської та Литовсько-Руської Держави.

Не можна рівнож відмовити східній церкві її позитивних сторін у нас в новітніх часах, коли то в XVII. стол. нововідроджуючася українська православна церква поволи еманципувалася зпід впливів всеросійського візантійського теократизму, правда, під сильним впливом за[хідн]ої церкви, від якої вона перебрала цінкішу організацію, дисципліну й дух активности.

Отже на всякий випадок, не закриваючи очей на слабі сторони східної церкви (а деж їх нема в творах людського духа?), що випливають з її історично-детермінованого, від західно-европейського культурного розвитку відмінного положення — ми мусимо признати їй дуже [по]зитивні, будуючі вартости.

IV.

Не апотеозою візантійської культури та її експанзії на наших землях є перенягі ці мої замітки, а мірилом її історичної ролі, яку їй судилось у нас відіграти. Не можна отже відкидати того всього творчого та будуючого, що у нас в історії вже було, а що рівнож, коли ми хочемо жити державно-історичним життям, мусить бути вихідною точкою будучого життя. Історичний досвід каже нам обережно й поволи відкидати те, що не оправдалося в нашій історії, натомісць зберігати і розвивати те, що було творче та будуюче*).

Теократична система візантійської церкви, перенята нашою Княжою Русю, а опісля в іще яркіших формах державою російською (синодальна церква), показалася в части шкідливою для нашого державного розвитку. Еменципація від цього впливу в часах Литовсько-Руської Держави й опісля в добі Гетьманщини була позитивним здобутком. Ясна отже річ, що від позитивного виходячи, треба будувати будучність. Але рівночасно зрозуміла річ, що того, що було позитивне в східно-візантійській церкві, як її дисциплінованість, її моральна та етична вартість, її авторитативність, не можна тому враз із тими слабшими сторонами відкидати.

*) *В. Липинський:* Листи до Братів Хліборобів про ідею та організацію українського монархізму.

V.

Отсі мої замітки відносилися до східної православної України. Ніяк їх не можна прикласти до Західної України, а передовсім до Східної Галичини.

Греко-католицька церква в Галичині є витвором того культурно-духового дуалізму, який в наслідок відмінних історичних обставин заіснував на наших західних землях. Емуляція двох культур: західно-римської та східно-візантійської, яка тут уже має свою стару традицію, є явищем історично-органічним, яке нищити без школи для цього організму не можна і не слід!

І тут я з шан. автором погоджуюся, коли він уважає роботу наших т. зв. неоправославних „поступовців" у Східній Галичині чи в Америці наскрізь шкідливою. Бо без сумніву кожне насильне, отже неприродне, анорганічне уніфікаційне змагання, чи то політичне чи культурно-духове на наших територіях супроти тут витворених різниць культур — в часі нашої теперішньої бездержавности — є наскрізь шкідливе.

Релігійний хаос, боротьба всіх проти всіх, сектанство, розбиття і руїна — ось неминучі наслідки ширення православя в Східній Галичині.

VI.

А висновки з тих коротких заміток? Схід та Захід наче в перехреснім огні стикаються на нашій території. З тим мусить рахуватися кожний, хто бажає найти шлях ліпшої будучности як у політично-громадянському, так і в культурно-духовому житті нашої Батьківщини. Ані поборюванням Заходу Сходом, ані Сходу Заходом, не вийдемо з зачарованого кола нашої руїни. Тіни наших руїн в минулім цього найяскравішим доказом. Ані радикальним звізантійщенням, ані радикальним златинщенням не поборемо руїни — а навпаки — причинимося, як це вже в нашій історії нераз бувало, до поділу Батьківщини на впливи

М. ВОЗНЯК.

6)

Іван Белей в зносинах із Олександром Кониським.

„За Ваш відчит обнімаю і цілую Вас", дякуючи писав Кониський до Белея в листі без дати, користаючи з нагоди, що була можність переслати до рук Белея дещо таке, що здавна лежало у нього для Галичини. Були це Любарадські Свидницького. Як що „Зоря" або „Бібліотека" Партицького не візьмуть їх для себе, хай лишаться у Белея й хай він оберне цю повість туди, куди сам уважає за краще, щоб тільки не пропала. В другому пакеті пересилав працю Мачинця — Ореста Левицького про побут жіноцтва на Україні в XVII. й XVIII. в. Ширше торкнувся свого ювилею Кониський в листі з 26. (14.) січня. Писав, що в Києві відложено його ювилей раз через недуг Кистяковського, а вдруге, що чимало людей не повернуло ще зо святок до Київа. Тому „Галичина так порадувала" його, як не сподівався. „З радощів старі очи не втерпіли і розрумсались". Особливо втішили його привіти від львівської молоди, від „Січи" й від селян. Не сподівався дожити „до такої великої нагороди". Придумав подякувати всім через „Діло" (пор. лист до редактора „Діла", 1885, ч. 7). „Зоря" не порадувала його. Люди просто глузували з „Подорожей" Михайла Подолинського. „Таки справді вона і незвичайна і нікчемна". За те втішило його 1. ч. „Буковини". Позавчора бачив редактора „Зари", питав його, чи одіслав гроші Белеєві, й одержав обіцянку, що відошле в день написання листу.

В листі з 15. (3.) лютого розпорядив Кониський, щоб решту грошей, які лишились у Белея, він дав на „Русько-українську Бібліотеку" Олесницького. Тому, що „Порваної Нитки" цензура не пустить, треба продавати її в Галичині, а дохід обернути на такі видання, як „Горовенко". „Заря" вже вислала Белеєві 23 руб. Пересланих 200 руб. на „Зорю" хай Белей задержить поки що в своїх руках (пізніше прийшла що до цього директива від Кониського, щоб 50 руб. виплатити Олесницькому на „Русько-українську Бібліотеку", а 150 руб. віддати Франкові тоді, як вийде перше число його планованого журналу). Повідомляв, що написав першу частину повісти з життя робітників, але навряд чи „Зоря" надрукує її. А в тім повість і велика задля „Зорі". Але що до „Бібліотеки Діла" — писав він — то я й досі не можу зрозуміти, якого вибору вона держиться". З тих романів, на які він указував Гладиловичеві, ніодин не вподобався. Думав, що й „Жук" не увійде туди через Підбуського, хоча він узятий із життя. Видати своїм коштом не спроможеться, бо на 20 аркушів треба багато грошей. Питав, чи є яка надія надрукувати його повість у Галичині.

Новий лист з 3. березня (19. II.) приніс звістку про приїзд Франка до Київа й постанову видавати новий журнал. Але тут же зазначував Кониський: „Додам ще, що у мене й на гадці нема, щоб нова часопись чим конкурирувала або шкодила Зорі і Ділу, до котрих я лишусь і далі тим, чим був і досі". Ще пізніше писав Кониський до Белея й щойно діждався від нього такого листу з 4. травня:

У Львові 4./5. 1885.

ВПоважаний Добродію!

Не лайте і не бийте мене, Добродію, що я так давно не писав до Вас. Праця в день і в ночі, писане до „Діла", робота передвиборча — — їй Богу, хвильки віддиху нема! То-ж не лайте і не бийте сердечно щиру Вам душу!

Я просив Олесницького написати до мене, щоб Ви вибачили мені мою мовчанку, — та от не знаю, чи він послухав.

Після Вашого розпорядку я дав Олесницькому 50 руб., о чім він певно Вам вже і писав; 150 руб. держу для Ф(ранк)а на визначений Вами речинець.

ему до Календаря „Просвіти" якісь Ваші манускрипти.
ему до календаря „Просвіти" якісь Ваші манускрипти. Ви, Добродію, буцім-то писали ему, що у мене ще есть якісь Ваші рукописі. Я відписав ему, що у мене вже нічого Вашого нема, бо „Недужий чи злочинець" я з Вашої припоруки передав „Зорі" (і она напечатала), а етюди з житя я, також з Вашої припоруки, передав Ф(ранк)ови. Коли Ви, Добродію, маєте зайву хвилину, то напишіть ему що до „Календаря", бо у нас тепер нема часу: всі горячково заняті виборами і віддають їм всю свою працю. Та коби з того хоч що-небудь вийшло! А то правительство і Поляки злюхались з нашим метрополітом і вкупі перебивають Русинам роботу. Супротив наших кандидатів кладуть ніби-Русинів, політичні нулі! — лиш на те, щоб сліпо йшли в раді державній за правительством, мудрого слова ніколи не промовили!

Ситуація наша тепер дуже а дуже прикра!

Смерть М. Костомарова дуже нас вразила. В затрішнім Н-рі „Діла" містимо в фейлетоні его біографію, [котра] скінчиться в 2 НН-рах (написав М. Комаров). В четвер вечером я вишлю Вам її в куверті — і Ви будете ласкаві доповнити її пропущеними фактами і своїми споминками. Богато про К-ова надруковано в „Зарі" і „Одеськім Вістнику". Ми могли-би й самі весь той матеріял використати, — та все таки Ви сто-раз се красше зробите.

Може-б Ви, Добродію, змогли і надіслати дещо для доповнения статті об цензурі?! Та ще може-б коли при вольній хвили написали для нас до фейлетону дещо в роді очерку „Пожежа в млині"? Щоб тільки попів нігде не зачіпати... бо наші попи на такі річи дуже дразливі.

Остаю з глубоким поважанем

Ів. Белей.

Що торкається смерти Миколи Костомарова, про неї повідомив „Діло" карткою Кониський і питав, чи воно надрукує споминки про нього та його листи до Кониського. В тій самій справі писав іще раз і просив надрукувати його споминки так, щоб перший фейлетон з ними припав на день народин Костомарова, а останній в сороковий день його смерти („Микола Костомаров. Мої згадки про него і его листи" Кониського надруковані в „Ділі" за 1885 р., чч. 49—52).

Низка дальших листів Кониського до Белея дотикає побуту його в Галичині в літку 1885 р., його трусу у Волочиськах при повороті, арештування й пізнішого слідства. Кониський приписував свою пригоду доносові Площанського. Просячи не друкувати нічого в „Ділі" про свою пригоду в листі з 21. (9.) липня, Кониський радив устно розповсюджувати цю вістку, „най знають, яке стерво Площанський. Він написав донос до рук жандарма і все, бачите, набрехав. Слова правди нема". Одначе три дні пізніше писав Кониський вже трохи инакше. Він прохав таки подати в „Ділі" звістку про його пригоду „тільки ради того, щоб Галичане знали, яка цяця Площанський". Повідомляв, що погодився з думкою Белея, що „Шпакові не слід вбивати себе, а треба перемогти, пережити тяжку втрату серця і взятися за діло". Тут і додав: „Передмову напишіть, яку сами знаете, і друкуючи „Жука" пересилайте і мині аркуші разом з Ділом". Жалкував, що не було Белея у Львові, коли Кониський вертався, бо були-б обговорили краще ту справу.

(Продовження буде)

тих сусідів, в яких одна з тих культур панує неподільно, себто Польщі або Москви.

Лишається нам тільки третій, один і одинокий шлях, що його вказала нам історія, шлях, на якім Україна може сповнити дану їй Богом велику історичну місію: це шлях синтези, шлях реасиміляції Сходу і Заходу, візантійської та римської культури.

Тільки на тім шляху може витворитися своерідна, органічно з минулим звязана українська державна й культурно-духова єдність і цілість.

Без сотворення такої єдности і духової синтези процес сотворення Української Нації неможливий і немислимий.

Тому, стоячи на основах своїх старих культурно-духових традицій, а передівсім своїх церков: одні на основах **східно-православних**, другі **греко-католицьких західних**, — ми мусимо наближуватись, а не віддалюватись від себе, маючи тільки одну ціль на оці: **Єдність і Суцільність Нації-Батьківщини.**

Тільки через обопільне пізнавання себе, з вирозумінням обопільних хиб, в пошані й любові до себе, в покорі перед авторитетом церков, до яких належимо, можемо доходити до кращої будучности нашої великої спільної Батьківщини.

VII.

Погляди, висловлені мною, відмінні від поглядів шан. автора, хоча в дечому з ним згідні. Але ця розбіжність не випливає з індивідуалістичної охоти за всяку ціну „мати рацію", а просто з бажання уодностайнити її в одно русло, в один напрям, в один шлях.

Бо чи не розбіжність гадок, поглядів і неодностайність ідеольогії була одною з основних причин нашої недавньо минулої катастрофи?

Тому хай шан. автор вибачить мені, що я дозволив собі висловити погляди відмінні від його думок. Роблю це не ради полеміки, а ради витворення цеї духової спільности, без якої немислиме є повстання здорових і могучих держав та націй.

Володимир Залозецький,
д. член Українського Наукового Інституту в Берліні.

Берлін, 19. 1. 1928.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Я так люблю Тебе...

Присвячую Моїй — Неmoїй К...

Я так люблю Тебе, єдина,
Що все за тебе дав би:
Майно і кров — і що лиш маю
До ніг Твоїх поклав би.

У безсонні ночі мрії мріяв,
В безлюдні дні молився,
Щоби немов фатаморгана —
Хоч образ Твій зявився.

Ти не прийшла... Щеміло серце
І біль давив як скеля.
Гей! Невловима ти для мене,
Як ангел Ботічеля...

Гей! Невловима ти для мене,
І нечутка на стони...
Ти гордо йдеш, а вколо люди
Все бють і бють поклони.

Твоя краса всіх полонила,
А неприступність тигне,
І кожний усмішки твоєї,
Немов спасення прагне.

Мистці, політики, атлети
Довкола тебе роєм,
Всі думають тебе здобути
Пробоєм — чи... розбоєм.

А я?!... Здалека тільки блуджу
Здалека сміх твій чую,
І тільки в снах безповоротних
Уста твої цілую.

Без тебе в серці — вічна тривога,
А на душі понуро,
Без тебе світ мені тюрмою,
Моя — Кандидатуро!

Галактіон Чіпка.

Виборчий рух.

КОЛОМИЯ.

В дні 3-го грудня 1927 р. відбувся в Коломиї Повіт. Нар. Зїзд Українського Нац.-Дем. Обєднання. Простору салю Нар. Дому виповнили селяни й інтелігенція. Присутніх понад 300 осіб, делегатів із сіл. В год. 12-ій отворив Зїзд короткою промовою голова Пов. Нар. Комітету о. дек. Русин. До президії обрано: о. дек. Русина, сел. Вишиванюка Петра і студ. Григоровича Мирона (як секретаря). Делегат Центрального Комітету УНДО п. Корчинський Іван виголосив довший реферат. Про виборчу ординацію говорив судия п. Сабат. По рефератах виязалася двогодинна дискусія, в якій забрали голос о. дек. Русин, селяни: Вепренюк Гриць з Ценева, Бойчук з Княждвора, Ткач Михайло з Турки, Кукур, студ. Григорович, студ. Лепкий і богато інших. Під кінець Зїзду прибув голова УНДО д-р Дмитро Левицький, якого присутні повитали рясними оплесками. Він висував присутнім вагу виборів і вагу сучасної хвилі. Всі присутні заявилися за одноцілим національним фронтом під проводом УНДО. В год. 5-ій вечером о. дек. Русин замкнув Зїзд. Потім до години 9-ої вечером провадилися під проводом голови УНДО наради округа Станиславів в ціли наміщення кандидатів на послів.

БЕЛЗ.

Дня 18-го грудня 1927 р. відбувся Повітовий Народній Зїзд Українського Національн.-Дем. Обєднання в Белзі. Підготовчі праці повів о. катехит Салук. В год. 1-ій отворив Зїзд п. Ліскевич Теодор. До президії ввійшли о. декан Гела, як предс., сел. Григ. Луцик з Жужеля і сел. Григ. Наконечний з Цеблова як заступники і сел. Кость Мигаль з Себечова як секр. Делегат Центрального Комітету УНДО зі Львова п. Лішинський Іван виголосив реферат про політичне положення українського народу під Польщею. Другий делегат п. Корчинський Іван говорив про організаційні справи. В дискусії забирали голос м. ін: Ліскович Теодор і Мигаль Кость (найсвідоміша одиниця в повіті), що висловлювалися за єдиним фронтом в рядах УНДО. Короткою промовою замкнув о. Гела в год. 4-ій попол. наради Зїзду. Вибрано також Повіт. Нар. Комітет.

АРЕШТУВАННЯ У ВАРШАВІ.

Варшава, 25. січня 1928.

Арештовано тут бувш. дир. департаменту мін-ства скарбу і бувш. дир. будівельного банку д-ра Вишатицького й інж. Рецховича на прпоручення комісії боротьби з надужиттями. Передбачується дальші арештування. Арештування наступило в звязи з аферою будови готелю „Гельветія" у Варшаві.

ЗАТВЕРДЖЕННЯ ДЕРЖ. ВИБОРЧИХ ЛІСТ.

Справа комун. лісти ще неполагоджена.

Варшава, 25. січня 1928.

В ночі скінчила наради Гол. Виб. Комісія, яка мала затвердити внесені виб. лісти. Виб. комісар Цар заквестіонував правдивість підписів лісти 13 і 16, себто комуністичної і ППС лівиці. Крім того представник „Гітахдуту" заквестіонував назву лісти ч. 33 з причини слів „заг. нар. жидівський". Справу цю полагодять між собою представник „Гітахдуту" і повновласник лісти 33. ППС квестіонувала справу назви виб. комітету ППС лівиці, але внесення соц. делегата комісія не ухвалила. **Загалом Комісія затвердила на засіданні всі лісти від 1—18 вилючно (за виїмкою 13 і 16) і лісту ч. 25.**

ВАЛЬДЕМАРАС У БЕРЛІНІ.

Берлін, 25. січня 1928.

Нині рано приїхав тут литовський прем. Вальдемарас із жінкою. У мін-стві закорд. справ відвідав Вальдемарас мін. Штреземана і держ. підсекретаря Шуберта з опікою капіт. Марвса. Пополудні держ. підсекретар Шуберт ревізитував Вальдемараса в своїм імени і Штреземановім. Політ. наради зачнуться нині в 5 год. попол. в уряді мін-ства закорд. справ. В пятницю Вальдемараса прийме през. Гінденбург.

Біржа.

Гроші.

Долар 8'87'75—8'89'25, канадійський долар 8'83'50—8'84'00, корони чеські 0'26'20—0'26'40, австрійський шілінг 1'25'00—1'26'00, рум. лея 0'05'33—0'05'66, французький франк 0'35'00—0'35'50, швайцарський франк 1'71'50—1'72'00, англійський фунт 43'40—43'70, німецька марка 2,11'95, данцігський гульден 1'7,'99, червінець 3'.00—32'20.

Золото: 20 кор. 35'40—36'70 20 франків 34'20—34'50, 20 марок нім. 42'40—42'7., 10 рублів рос. 46'80—47'20.

Срібло: кор. австр 0'71'00—0'72'00, 5 кор. австр. 3'60—3'70, фльорен австр. 1'80—1'85, рублі рос. 3'10—3'20, копійки за рубель 1'55—1'60.

Збіжжя.

Пшениця двірська 48'00—49'00, пшениця селян. 46'00—47'00, жито 38'00—39'00, ячмінь бровар. 40'00—41'00, ячмінь на мливо 33'50—34'50, ячмінь пастівний 32'00—33'00, овес 32'00—33'00, кукурудза румунська 34'50—35'50, бараболі рафовані 5'50 6'00, фасоля біла 40—50, фасоля кольорова 40'00—45'00, горох вікторія 55—60, горох полевий 40—50, бобик 33'00—34'00, сіно 7'50—8'50, солома 4'25—4'75, гречка 40'75—41'75, льон 68'00—71'00, ріпак озимий 68'00—71'00, мука пшенична 40-прц. 82'00—83'00, мука пшенична 50-прц. 75'50—76'00, мука житня 65-прц. 59—60, грисік кукурудз. 49—50, мука кукур. 34'00—35'00, отруби житні 24'25 24'75, отруби пшеничні 24'75—25'25, крупи гречані 71'00—73'00, пшоно 71'25—75'25, крупи ячмінні 56—57'50, конюшина червона 230—260, мак синій 100—110, мак сивий 85—100, мішки ютові, нові 1'65—1'70, мішки уживані 1'50—1'60.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією п. Стадника (вул. Шашкевича).

Перерва.

Міський великий театр:

26-го г. 7'30 „Страшний Двір" премієра.
27-го „Донна Оретта"
28-го, год. 3'30 попол. „Весілля".
28-го год. 7'30 веч. „Паганіні".

Міський „Театр Новин":

26-го год. 7'30 веч. „Адіє Мімі" ціни знижені".
27-го „Хай мене чорти..."
28-го год. 7'30 веч. „Токуюча богиня".

Кіна.

Аполльо": „Любощі".
„Палас": „Коханка тореадора".
„Лев": „Могила Незнаного Жовніра".
„Фатаморгана": „Торговиця життя".

НОВИНКИ.

— **Одинокий концерт п. д-р Софії Коранець,** співачки віденської оперетки, при ласкавій співучасти пяністки п. Володимири Божейко, відбудеться дня 6. березня у великій салі „Народнього Дому" на дохід вдів і сиріт по священиках. В концерті візьме участь також жіночий хор Марійського Товариства і мужеський хор співацького Товариства „Сурма".

— **З життя клюбу „Україна" в Гамбурзі.** Пишуть нам: При кінці 1927 року відбулися річні Загальні Збори клюбу „Україна" в Гамбурзі, на які прибули перебуваючі в Гамбурзі земляки і більшість розкиданих на роботах в околиних містах. Збори вислухали звіт Управи за минулий рік. Висловлено подяку Голові клюбу п. О. Бучинському, секретарю п. Р. Тобіяшові та скарбнику п. Г. Пилипюку, за їх невтомну працю на користь клюбу та української справи і просити їх прийняти на себе тіж самі обовязки і на будучий рік. Після цього збори вибрали нових членів Ревізійної Комісії пп. А. Білопольського і І. Никифорука. Українська громада в Гамбурзі невеличка, всього кількадесять душ, але тримається міцно. Товариські сходини членів клюбу відбуваються регулярно що суботи, в льокалю Hünnerposten Гамбург, куди приходять газети і вся кореспонденція. На Різдвяних Святах клюб улаштував вечірку з музикою і танцями, яка випала дуже добре. З огляду на те, що більшість членів і членкинь клюбу подружилися з німками та німцями, забава носила українсько-німецький характер.

— **Таком „причина".** Пишуть нам: Петро Мартюк, що підшивався донедавна під партію УНДО, заявив дня 19. січня ц. р. на довірочній нараді УНДО в Скалі над Збручем, що він, мовляв, виступає з УНДО, бо воно має намір поміститти на кандидатській листі до сойму також послів-священиків, а він „з попами разом не піде". Щож, баба з воза — коням легше. Але всіх наших темучих людей, покрема наше духовенство, слід перед такими демагогічними, неетійними типами, як Петро Мартюк, перестерегти.

— **„Проба народньої волі".** Довідуємося, що в Перемишлі заповіли всі згляді проти Українського Національно-Демократичного Обєднання „сили" на день 27. січня ц. р. велике віче, на якому вони хочуть переслідитися при помочі „плебісциту", кого „нарід хоче мати" своїм кандидатом на посла від землі перемиської. Кирнична робота, як бачимо, не переводиться міле навіть у найбільш загрожених для нас округах.

— **Поєдинок Муссолінія?** Загребський „Народній Голос" передає таку сенсацію: Муссоліні поєдинкувався кимсь днями із зятем короля кап. Кальвіді Берґольо і є ранений. Поєдинок мав такий підклад: недавно рада міністрів рішила дати на монетах 2 лір. постать Муссолінія. Одначе король цього рішення не затвердив. Муссоліні настоював і Віктор Емануель порадив йому порозумітись у цій справі із наслідником престола і кап. Берґольо. Коли Берґольо критикував рішення ради міністрів, Муссоліні образив його, а Берґольо визвав його на поєдинок, який відбувся на другий день у восполеглім залі. Муссоліні ранений у голову.

— **Доля російських учених.** Читаємо в „Комсомольській Правді" з дня 14-го ц. м. таку статтю одного із співробітників: „Казав мені один із найвизначніших членів Академії, якого імя знає весь світ „Я старий, за два-три роки вмру. Я маю пребагату колекцію, дуже рідкі матеріали, спостереження, записки. Коли я їх не видам тепер, за життя, вони можуть тепер пропасти для людства". Вчені, що втратили надію на видання своїх праць, у розпуці почали писати для чужини. Праці акад. Сушкова, пролежавши у нас 4 роки видають тепер в Америці. Перше видання „Геодемії" Вернадського вийшло у Франції. Проф. Алексеїв (визначний китаїст) і Владимирцев (монголіст) хотять видати свої студії на чужині, а в „Льондонськім Лайській Т-ві" вже вийшла ціла низка праць наших природознавців. Акад. Ольденбургові вже пропонували видати там матеріали його експедиції, а акад. Марр видав свою працю про Грузію в Парижі. Наукова думка, найбільші культурні вартости та довершення відпливають із нашого Союзу".

— **Тайна передісторичних розкопок.** Зразки передісторичної старовини у Франції у селі Глозель, що від півроку схвилювали всіх археольогів світа, посварили між собою найбільших фахівців і вічно є ще предметом дискусій, чи вони автентичні чи фальшовані, дістають такий останній коментар. Англійський суд засудив на 12 міс. вязниці антикваря Гутнера Роджерса за цілу низку фальшувань. Заки Роджерс сів у чотирох стінах, він заявив представникові „Дейлі Ньюс", що він є автором усіх передісторичних розкопок, найдених у Глозелі. Він просиджував місяцями в льондонськім музею і там робив копії рисунків і написів із старих памяток. Потім він сфабрикував старі предмети і вкрив їх написами, а ввійшовши у порозуміння з одним селянином у Глозелі казав їх закопати на кілька літ у землю, щоби на них заробити. Він рішив перенести свою „діяльність" до Франції від тої хвилини, коли йому вдалось там продати за 1500 фунт. підроблений ним лист Шекспіра одному великому швабові. Роджерс називає себе „першорядним містифікатором". Можна уявити собі скільки він продав старовини звичайним людям у своїй крамниці, коли він має такий талант! Французьким археольогам, які впевняли, що розкопки в Глозелі автентичні не лишається нічого іншого як домагатись, щоби Роджерсові дозволили показати як він їх фабрикує.

— **Королівська новіта.** Мадярський публіцист Вес: може бути гордий на те, що перший подав світові до відома один чудовий фрагмент розмови афганістанського короля з папою. Послухайте: король: „Скільки жінок має Ваша Святість?" Папа зовсім поважно: „Я не маю жінок". Король з недовірям морщить брови: „Ані одної?" „Ні, ніодної". Король літхає глибоко і з тоном співчування: „Це мусить бути страшенно важко жити без жінки". Папа поправляє окуляри і стає трохи нервовий. Король Афганістану поринає в задуму, а потім живо питається: „А якже ж є із справою наслідника престолу?" Йому розясняють, але він з недовірям киває головою і так покидає Ватикан. Є ще щасливі королі на світі, які можуть вибиратись у відвідини до інших володарів, не знаючи нічогісінько про їх парство та особу! Можна уявити собі, які запити ставитиме афганістанський король у Берліні!

— **Бирд іде до бігуна.** Америк. летун капітан Бирд, що перелетів минулого року Атлянтик, закінчив підготовку до експедиції на південний бігун і виїхав із Ню-Йорку на спеціяльнім кораблі „Самсон". Експедиція триватиме рік, як що мандрівників не зачавить криги. Бирд бере із собою" сотню ґренляндських собак; при їх помочі він піддержи-

житиме звязок між кораблем і поодинокими „базами" на просторі 1600 км. від бігуна. „Самсон" підійде як мога далеко на південь, до смуги вічного леду. Звідти Бирд полетить на літаку, щоби дослідити підбігунові простори на 3000 км. З ним їде більш 50 осіб.

— **Рекорди.** Англійська королівська пара перший раз давала в своїй палаті баль для своєї служби. Деякі із служачих прийшли у фраках. Королева почала баль кадрилем. Князь уельський і йорський танцювали із служницями. Ось що значить демократизація XX. віку. Правда, що і служниці англійського двору незабиякі! — Найстаршою фільмовою дебютанткою є америк. артистка Маргарет Мап, яка як заповідають аж тепер, у 60 р. життя виступить уперше в якійсь фільмі Фокса. Не є це аматорка, запрошена до гри припадково, а особа, яка від 12 літ не покинула Голівуд і добивалась усіх режісерів, щоби її прийняли на якусь ролю самостійної артистки. 12 літ була вона статисткою і аж тепер відкрили в ній талант. Терпеливість це пів таланту! — сказав якийсь старий фільософ, що ще нічого не знав про трудноші дістатись до фільми в Голівуд.

— **Світова всячина.** Конференція 18 німецьких премієрів від ріжних частин держави скінчилась у Берліні фіяском; справа централізації або децентралізації невирішена. — Представник Японії маркіз Гото, що їздив у Москву в справі концесій на Сибірі не добалакався і вернувся. — Вільгельм II. вживає заходів, щоби йому дозволили переїхати з Голяндії кудись інде. — Запас золота в Спол. Державах зменшився за рік 1927 на 151 міл. дол. — В Анґорі утворена державна комісія для реформи турецької абетки. — Донька Морґана проступє в нюйорській пресі, що заручена із князем Монако. — Андорський магараджа мав женитись з американкою Мілер, але занедужав на серце і лікарі заборонили йому женитись. — Великанський америк. борвій знищив околицю Люісвіль і деякі округи стейту Огайо; 15 убитих 55 ранених. — У Вашинґтоні за одну ніч було 7 пожеж; підозрівають підпал. — Шахового лавреата Альохіна приймало в переїзді у Барсельоні 30 шахових товариств з участю 500 осіб. — Відчинили бездротний телефон між Брюсселем і Нюйорком. — На америк. морях переловили два англ. пароплави із алькоголем вартости 800 міл. дол. — Норвеський кабінет зголосив свою димісію.

З судової салі.

В безконечній черзі...

Політичний процес „17".

Дня 26. січня 1928 почався великий політичний процес „Сімнацятки".

Велика саля розправ при вулиці Баторія знову заповнилась...

На лаві обвинувачених сімнацять українців — з цього чотири жінки.

Після вильосування і заприсяження лави прис. суддів і стягнення генералій від обвинувачених, почалося відчитування акту обвинувачення.

Василь Атаманчук, Іван Вербицький, Михайло Вербицький, Ольга Вербицька, Юліян Головінський, Антін Стефанишин, Олександра Яніцька, Володимир Дзісь, Станислава Дзьоба, Остап Дерлиця, Прокіп Матійців, Олена Королюкова, Микола Ковалисько — обвинувачені за приналежність до Української Військової Організації і за шпіонажу в користь одної з сусідних держав.

Ярослав Гретчак, Ольга Гретчак, Михайло Вістюк — за те, що належали до Української Військової Організації і що в березні 1927 р. ховали Василя Атаманчука, переслідуваного владою під закидом душегубства (морду) і шпіонажі, і не давали владі вказівок відносно його особи та місця побуту.

Володимир Дармохвал — за те, що розвідувався про військові тайни в тій цілі, щоби подати це до відома другій державі.

Крім того — Василь Атаманчук і Іван Вербицький обвинувачені під закидом убийства куратора Станислава Собінського, дня 19. жовтня 1926 р.

Волод. Дзісь, Іван Вербицький за те, що дня 23. лютого 1927, переслухувані в окружнім карнім суді як свідки, мали зізнавати незгідно з правдою.

Прокуратура покликала від себе до розправи як свідків 40 осіб. Окрім них: двох старшин генер. штабу, двох знавців письма і рушникаря Сарторія.

Цілий акт обвинувачення має 132 сторінки аркушевого формату, заповненого машиновим письмом.

Відчитання акту займе певно цілий перший день розправи і щойно другого дня почнеться переслухування свідків.

Акт обвинувачення спирається в першій мірі на поліційних розвідках, але й немалу ролю відіграє тут кореспонденція між обвинуваченими і знахідки при ревізіях по їхніх домах і домах знакомих.

Про дальший хід розправи в черговому числі.

Зі спорту.

Надзвичайні загальні збори Спорт. Т-ва „Україна".

В неділю, 22. ц. м. відбулися під проводом п. Стоцького Володимира надзвичайні збори Спорт. Т-ва „Україна" у Львові, що пройшли серед великого оживлення. Притокою до скликання цих зборів була резиґнація з головства „України" д-ра Савчака, який не міг дальше виконувати цього обовязку, й намічення шляхів дальшої діяльности „України" з уваги на те, що розлам у польському спорті зліквідований і наша дружина не мала би більше з ким грати.

По живій дискусії, в якій чули ми добре умотивовані голоси за і проти вступлення до П. З. П. Н., принято резолюцію, в якій на новий Виділ Т-ва накладається обовязок навязати переговори з львівським З. П. Н. в справі приступлення „України" до нього. Ця резолюція пройшла великою більшістю голосів при кількох, що стрималися від голосування і двох, що голосували проти.

Опісля вибрано такий виділ „України": дир. Лазорко Михайло — голова, Чучман Евген — заст. голови, Кудрик Василь — секр., Ковалисько Антін — касієр, Верхола Омелян — госп. Заступники: Володимир Стоцький, Гриць Терлецький і Евген Бирчак.

Замкнув збори нововибраний голова, візвавши всіх прихильників „України" до інтенсивної праці для добра і слави українського спорту.

З президії УНДО.

КОМУНІКАТ.

1. Центральний Комітет УНДО на своєму засіданні в дні 21. січня п. р. устанлив дефінітивно передові кандидатури окружних посольських і сенаторських виборчих лїст. По установленню повних окружних лїст проголоситься їх в пресі. Це проголошення наступить в найближчих днях. При цьому зазначуємо, що оголошені вже в пресі кандидатури не були офіціяльним завідомленням Секретаріяту Українського Національно-Демократичного Обєднання.

2. Подається до відома, що державна листа бльоку непольських народів одержала ч. 18 (вісімнацять).

3. З огляду на те, що головний секретар УНДО на весь виборчий час мусить виїхати у свій округ, Центральний Комітет вибрав на свойому засіданні в дні 21-го січня ц. р. урядуючим заступником головного секретаря д-ра Любомира Макарушку.

За Президію Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Обєднання:

Д-р Дмитро Левицький, голова. **Вол. Целевич,** ген. секретар.

ОПОВІСТКИ.

Український Національний Хор Дмитра Котка в складі 35 осіб виступить: ·го лютого — Стрий; 3-го лютого — Львів. 1316 2-?

Збори „Учительської Громади". Головний Виділ „Учительської Громади" пригадує всім членам, що 31. січня 1928 відбудуться в салі „Бесіди" в Народнім Домі Надзвичайні Загальні Збори Т-ва, як було оголошено в „Ділі" з 14-го січня ц. р. Початок в 10. годині. В зборах приймають участь усі члени Т-ва.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

РЕВІЗІЙНИЙ СОЮЗ
Українських Кооператив
Львів, Словацького 14/III. розписує
Конкурс
на 6 кандидатів на ревізорів. Вимога: укінчення середньої школи, кооперативно-торговельних студій, довша практика в Повітових Союзах кооператив як інструктор-організатор, бездоганна дотеперішня праця, практичне фахове вишколення.

Платня після умови, залежно від кваліфікації, головно довшої практики.

Подання з описом життя, усіми свідоцтвами в первописах і письменною згодою та порученням установи, в якій тепер працює, вносити на адресу Ревізійного Союза до 15. лютого 1928 року. 3-3

Звичайні Загальні Збори
„Покутського Союза"
кредит.-господ.
в Коломиї
відбудуться дня 15-го лютого 1928
(середа — Стрітення)
в год. 11·30 передпол. в салі „Нар. Дому"

Порядок дня:

1) Відкриття зборів і прочитання протоколу з послідних загальних зборів.
2) Відчитання звіту з ревізії РСУК у Львові.
3) Звіт Дирекції за рік 1927.
4) Звіт контрольної комісії, принятя біляпсу і уділення Управі абсолюторії.
5) Розділ зиску.
6) Вибір статутом приписаних членів Надзірної Ради і її заступників.
7) Ухвала найвищої суми зобовязань Союза і найвищого кредиту членам.
8) Внески і запити.

Біляпс і замкнення рахунків виложені до перегляду членам в льокали Союза.

НАДЗІРНА РАДА.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.